Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-5 У 2152/16
Дана 03.10.2018. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Снежане Алексић и Биљане Стојановић, чланова већа, са судским саветником Николом Крушкоњом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца „П.” доо И., кога заступа пуномоћник Драгош Цукавац, адвокат из Београда, Мурска 14, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Крагујевац, сада Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Крагујевац, ради поништаја решења број 400-47-04-01217/2015-I4001 од 05.01.2016.године, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 03.10.2018.године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Ивањица број 47-00039/2015-0042-010 од 15.10.2015. године, којим је тужиоцу, пореском обвезнику, у поступку теренске контроле у циљу отклањања неправилности ставом 1 тачка 1. диспозитива, утврђена и наложена за уплату непријављена обавеза пореза на додату вредност у износу од 9.089.548,32 динара за период од 01.09.2013. до 30.09.2013. године и камата за непријављену обавезу пореза на додату вредност у износу од 3.072.765,39 динара обрачуната закључно са 19.08.2015. године; тачком 2. утврђена је и наложена за уплату непријављена обавеза пореза на добит правних лица у износу од 22.588,95 динара и камата за непријављену обавезу пореза на добит правних лица у износу од 1.658,59 динара обрачуната закључно са 19.08.2015. године; тачком 3. наложено је пореском обвезнику да сам обрачуна и уплати камату од дана до када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног

дуга у тачкама 1 и 2 диспозитива овог решења; тачком 4 одређено је да је порески обвезник дужан да утврђене обавезе из тачке 1. до 3. диспозитива овог решења прокњижи у пословним књигама и другим пословним евиденцијама. У ставу 2 диспозитива је наведено да рок за извршење решења износи три дана од дана пријема овог решења, а у ставу 3 диспозитива да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби, поднетој овом суду 10.02.2016.године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из законом предвиђених разлога. Наводи да у конкретном случају нису били испуњени услови за утврђивање ПДВ-а, јер није познато ко је лице које ће платити испоруку добара, па тужилац није у могућности да изда фактуру.Како фактура није издата, то не може бити познат, нити је могуће на други начин одредити, датум промета због чега тужилац није могао да пријави обавезе пореза на додату вредност за порески период од 01.09.2013. до 30.09.2013.године. Указује да се одредбе Закона о ПДВ не могу издвојено посматрати нити примењивати без истовремене примене одредбе члана 153. Закона о планирању и изградњи, као и Правилника о начину и поступку вршења стручног надзора у току грађења објекта којим је предвиђено да наручилац посла мора да обезбеди стручни надзор од почетка грађења до његовог завршетка и давања употребне дозволе. Како стручног надзора није било нити је тужилац испоручио добро, сматра да без овог битног елемента не може бити заснована пореска обавеза, јер је управо законом прописано да се од момента предаје тј. испоруке добара заснива пореска обавеза за плаћање ПДВ-а. Тужилац није примио никакву накнаду нити део накнаде, јер за извршене услуге није издао рачун. Такође нема ни једног доказа да је тужилац на било који начин у могућности да наплати своју услугу другачије, осим да накнадно изда фактуру или да надзорни орган потпише привремене ситуације, које нису испостављене. Тужилац је доведен у заблуду да ће се овај посао реализовати на начин да обе стране буду у пословном односу и да своје међусобне односе поводом овог посла уреде на законит начин, како би тужилац могао да за свој рад наплати накнаду. Како тужилац није наплатио испоруку добара, није издао фактуру, није испостављао привремене нити коначне ситуације и како не постоји пословни однос из кога произлази коме се фактура може упутити, то сматра да нису испуњени услови да плати пореску обавезу. Предлаже да суд поништи другостепено решење и врати туженом органу на поновно одлучивање и поступање по примедбама суда, уз налог да се наплаћени порез на додату вредност који је тужилац морао да плати, врати тужиоцу са каматом од дана плаћања, па све до доношења пресуде Управног суда, као неосновано наплаћен.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. ст. 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списа предмета произлази да је код тужиоца у поступку који је претходио доношењу оспореног решења спроведен поступак теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност за период од 01.09.2013.године до 30.09.2013.године и пореза на добит правних лица за период од 01.01.2014.године до 31.12.2014.године, о чему је сачињен записник од 24.08.2015.године. У поступку је

утврђено да је тужилац у периоду од 16.05.2013. до 30.09.2013.године, заједно са АД "Н. П. п." доо из Н. П. извршио услугу градње државног пута IIA реда број 197 (деоница Голијска река-Преко брдо, у дужини од 4 км) и државног пута IIA реда број 198 (деоница Преко брдо-Одвраћеница, у дужини од 12 км), те да вредност услуге коју је извршио тужилац износи 54.537.180,84 динара са ПДВ-ом, односно износ исказан у обавештењу број 185 од 27.03.2015.године које је од стране тужиоца и АД "Н. П. пут" из Н. П. издато Јавном предузећу "П. С.". Тужилац је био дужан да на вредност извршене услуге, односно основицу у износу од 45.447.650,70 динара у складу са чланом 37. став 1. тачка 4 Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС" бр. 84/04....108/13), за порески период од 01.09.2013. до 30.09.2013.године, а према одредбама члана 16. став 1. и члана 17. став 1. наведеног закона обрачуна и уплати ПДВ у износу од 9.089.548,32 динара, што исти није учинио, те је у контроли извршена корекција поднете ППППДВ пријаве за наведени порески период.Такође је у складу са чланом 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02....105/2014), обрачуната и припадајућа камата у износу од 3.072.765,39 динара. Затим је у поступку контроле утврђено да су за период од 01.01.2014. до 31.12.2014.године утврђене неправилности у делу који се односи на трошкове прокњижене на аналитичком конту 5790, где је износ од 64.633,00 динара прокњижен као трошак-отпис позајмице дате Синдикату путара, без закљученог уговора о позајмици, супротно одредби члана 16. став 1. тачка 3. Закона о порезу на добит правних лица ("Службени гласник РС" бр. 25/01...108/13), и при том утврђено да тужилац не поседује доказ о неуспелој наплати отписаног потраживања судским путем. Стога је тужиоцу на наведени износ извршен обрачун пореза на добит у износу од 9.694,95 динара. Поред наведеног, у поступку је утврђено да од прокњиженог износа на аналитичком конту 5513 (157.070,86 динара), а сходно члану 7а. став 1. тачка 8. Закона о порезу на добит правних лица, износ од 85.960,00 динара не може бити признат као трошак у пореском билансу за 2014. годину, јер су као расходи књижени трошкови који нису настали у сврху обављања пословне делатности. Наиме, тужилац је књижио и набавку добара која није недвосмислено и веродостојно документована као трошак који је настао у сврху обављања његове делатности, па је у поступку на износ од 85.960,00 динара извршен обрачун пореза на добит правних лица у износу од 12.894,00 динара. Првостепени орган је на утврђени износ обавезе пореза на добит правних лица од 22.588,95 динара у складу са чланом 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02....105/2014), обрачунао и припадајућу камату у укупном износу од 1.658,59 динара.

Одредбом члана 16. ст.1. Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС" бр. 84/04.....108/13), прописано је да пореска обавеза настаје даном када се најраније изврши једна од следећих радњи: 1) промет добара и услуга; 2) наплата, односно плаћање ако је накнада или део накнаде наплаћен, односно плаћен у новцу пре промета добара и услуга; 2а) издавање рачуна код услуга из чл. 5 ст. 3 тачка 1) овог закона, укључујући и услуге непосредно повезане са тим услугама које пружа исто лице; 3) настанак обавезе плаћања царинског дуга, код увоза добара, а ако те обавезе нема, даном у којем би настала обавеза плаћања тог дуга.Чланом 17 ст. 1 истог закона прописано је да пореска основица код промета добара и услуга јесте износ накнаде (у новцу, стварима или услугама) коју обвезник прима или треба да прими за испоручена добра или пружене услуге од примаоца добара или услуга или трећег лица, укључујући субвенције и друга примања, у коју није укључен ПДВ, ако овим законом није друкчије прописано. Чланом 37 ст. 1 тачка 2 истог закона прописано је да је обвезник дужан да

издаје рачуне о извршеном промету добара и услуга, а ст. 1 тачка 4 истог члана је прописано да је обвезник дужан да обрачунава и плаћа ПДВ и подноси пореске пријаве.

Одредбом члана 7а ст. 1. тачка 8 Закона о порезу на добит правних лица (“Службени гласник РС” бр. 25/01.....142/14), прописано је да на терет расхода не признају се трошкови који нису настали у сврху обављања пословне делатности, ако овим законом није друкчије уређено. Чланом 16 ст. 1 тачка 3 истог закона прописано је да на терет расхода признаје се отпис вредности појединачних потраживања која се у складу са прописима о рачуноводству и МРС, односно МСФИ и МСФИ за МСП исказују као приход, осим потраживања из чл. 7а тачка 2) овог закона, под условом да порески обвезник пружи доказе да су потраживања утужена, односно да је покренут извршни поступак ради наплате потраживања, или да су потраживања пријављена у ликвидационом или стечајном поступку над дужником.

Одредбом члана 75 ст. 1 Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС” бр. 80/02.....105/14), прописано је да се на износ мање или више плаћеног пореза и споредних пореских давања, осим камате, обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто.

По оцени суда, правилно је тужени орган одбио жалбу тужиоца налазећи да је првостепени орган у поступку теренске контроле, спроведеном без повреде правила поступка, полазећи од извршених књижења у пословним књигама тужиоца, презентованих рачуноводствених исправа и осталих изведених доказа, правилном оценом истих утврдио чињенично стање на које је правилно применио материјално право. За своју одлуку тужени орган је дао јасне и довољне разлоге и правилно оценио наводе жалбе у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), које прихвата суд. Ово са разлога што је тужилац, као порески обвезник у смислу напред цитираног чл. 37 ст. 1 Закона о порезу на додату вредност (“Службени гласник РС” бр. 84/04.....108/13), био дужан да издаје рачуне о извршеном промету добара и услуга, да обрачунава и плаћа ПДВ и подноси пореске пријаве.Како је у поступку теренске контроле утврђено да тужилац за извршене услуге градње државног пута, у складу са цитираним чланом 37 ст. 1 тачка 4 Закона о порезу на додату вредност, а према цитираним одредбама чл. 16 ст. 1 и чл. 17 ст. 1 истог закона, у пореском периоду од 01.09.2013.године до 30.09.2013.године није обрачунао и платио ПДВ у износу од 9.089.548,32 динара, што је био дужан да учини, то је по оцени суда правилно решењем тужиоцу утврђена непријављена обавеза пореза на додату вредност и наложена уплата пореза са каматом обрачунатом сходно цитираном члану 75 ст. 1 Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС” бр. 80/02.....105/14).Такође је правилно оценио другостепени орган да је решење првостепеног органа правилно у делу где је тужиоцу утврђена непријављена обавеза пореза на добит правних лица у износу од 22.588,95 динара и наложена уплата утврђене обавезе са каматом обрачунатом сходно напред наведеном члану 75 ст. 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.Ово стога што је тужилац противно напред цитираној одредби чл. 16.ст.1 тач. 3 Закона о порезу на добит правних лица (“Службени гласник РС” бр. 25/01.....142/14), износ од 64.633,00 динара

прокњижио као трошак на аналитичком конту 5790-отпис позајмице дате Синдикату путара, без закљученог уговора о позајмици и без доказа о неуспелој наплати отписаног потраживања судским путем, што представља услов из цитиране одредбе чл. 16.ст.1 тач. 3 Закона о порезу на добит правних лица и што је противно цитираном чл. 7а ст. 1. тачка 8 истог закона као расход у пореском билансу тужилац, као порески обвезник, књижио и трошакове за набавку добара који нису настали у сврху обављања његове делатности.

Суд је ценио наводе тужбе, посебно наводе којима се оспорава утврђена пореска обавеза, али је нашао да исти нису основани. Ово стога што је тужени орган у образложењу оспореног решења навео конкретне чињенице и доказе, садржане у списима предмета, на којима је засновао постојање пореске обавезе. Поред тога, по оцени суда, порески орган је правилно, чињенице и прикупљене доказе ценио и употребио у поступку теренске контроле, јер у складу са чланом 43. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, порески орган може као доказ у пореском поступку употребити и све исправе и информације којима располаже Пореска управа, прикупљене од пореског обвезника или трећих лица, исказе сведока и свако друго средство којим се чињенице могу утврдити, уз обавезу да за оцену истих да јасно образложење, што је у овом поступку тужени орган и учинио.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33.став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. ст. 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр.111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 03.10.2018.године, I-5 У 2152/16

Записничар **Председник већа- судија**
Никола Крушкоња,с.р. **Вера Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ